

[Aksel Larsen.]

at samarbejde med venstre løser heller ikke problemerne, ligesom sygelige erklæringer om, at man ikke vil samarbejde med socialistisk folkeparti, heller ikke gør det.

Det sidste kommer for øvrigt hverken den højtærede statsminister eller det ærede medlem hr. K. B. Andersen til at bestemme, for den dag der i dette folketing er et andet flertal, et flertal af to partier, der begge har socialistisk målsætning — ja, det står da i hvert fald også i socialdemokratiets program — tror jeg nok, det bliver nødvendigt at tage hensyn hertil. Dette har jeg i hvert fald fået medhold i fra Holbæk Amts Venstreblad, hvis redaktør har skrevet en artikel om, at får disse to partier mere end 50 pct., må det naturligvis få indflydelse på lovgivningen. Jeg må måske samtidig minde om, at det heldigvis ikke er alle socialdemokratiske medlemmer af tinget, der har en så forskruet opfattelse som det ærede medlem hr. K. B. Andersen. Jeg tænker på det ærede medlem hr. Niels Matthiasen, der har erklæret, at den dag vi får et flertal i fællesskab, skal vi have socialisme herhjemme. Det kan man formodentlig ikke få gennemført hverken ved hjælp af det ærede medlem hr. Erik Eriksen eller det ærede medlem hr. Poul Sørensen.

Man har somme tider så travlt med at tale om, at socialistisk folkeparti går sammen med venstre og de konservative — også selv om man ved, det ikke er rigtigt — og jeg skal erkende, at efter det, der er sagt forud for dette folketingsmøde, og efter det, der blev sagt på mødet i går, kan det synes, som om det ærede medlem hr. Erik Eriksen og jeg er enige om i hvert fald at gå sammen i én sag, nemlig i spørgsmålet om den bundne opsparing. Det er ingen hemmelighed, at jeg er af den mening, at man ikke bør bibeholde loven om den bundne opsparing, men bør annullere den, og det lader til, at det ærede medlem hr. Erik Eriksen har samme mening. Vi står i øvrigt ikke alene. Det ser ud, som om vi har en ikke ringe tilslutning fra det ærede medlem hr. Hans Rasmussen, der ikke er tilfreds med det lempelsesforslag, som finansministeren er kommet med, og derfor forleden i Odense gav udtryk for, at vi må have yderligere lempelser. Vi har altså stemt imod tvangsopsparingen og gjort det,

dels fordi vi synes, det er dårligt at gennemføre tvangsopsparing på dette grundlag og til dette formål, dels fordi vi virkelig synes, det var forkert, at man ville lave tvangsopsparing for at skaffe finansministeren de penge, som han gennem skattelettelse efter venstres og de konservatives ønske øste ud til visse skatteydere.

Må jeg benytte lejligheden til i øvrigt at efterlyse klare udtalelser fra regeringen om, hvad den vil gøre ved skattespørgsmålet og ved skattereformen. Vi har i lang tid hørt, at regeringen agter at gennemføre kildeskat med ophævelse af skattefradragsreglen. Nu har vi til trods for, at der står i socialdemokratiets program, at skattefradragsreglen skal afskaffes, fra den højtærede statsminister fået at vide, at med udgangspunkt i bibeholdelse af skattefradragsreglen vil man undersøge, om det er muligt at indføre kildeskat. Resultatet af den undersøgelse imødeser jeg med sindsro, da jeg er klar over, at man ikke kan indføre kildeskat med bibeholdelse af skattefradragsreglen. Men det væsentlige, hvis man vil lave skattereform, er heller ikke at indføre en ændret opkrævningsmetode; det er virkelig at reformere skattesystemet. Det, vi trænger til at få reformeret, er netop skattesystemet, hvad angår skattefradragsretten. Den bør afskaffes, og får vi så også en effektiv skatteligning, får vi afskaffet disse tåbelige præmieringer af privat opsparing, og får vi en reklameskat, som jeg før har talt for, ja, så har vi allerede de væsentligste elementer i en skattereform.

Det bevirker imidlertid ikke, at vi mener, man skal lade være med at foretage sig noget, hvad den bundne opsparing angår. Vi stemte som sagt imod den, fordi den skulle kompensere en skattelettelse, som man havde aftalt med venstre og de konservative. Vi stemte imod den, fordi vi ikke kan se nogen rimelighed i at lave bunden opsparing, at låne penge hos skatteyderne og forpligte sig til at betale dem tilbage uden at have et konkret og håndgribeligt formål, f. eks. boligbyggeri, at anvende pengene til. Vi synes overhovedet, der er noget galt ved, at man vil låne penge hos skatteyderne og love dem, at de skal få pengene igen fra den 1. januar 1966, oven i købet med renter. Nu er det jo ikke sådan, at den højtærede finansminister kan tage